

Upírske
denníky 6

TEMNÉ SILY

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 6 - Temné síly

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

L. J. Smithová

Upírske denníky 6 - Temné síly – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírske
denníky 6

TEMNÉ SILY L.J.SMITHOVÁ

*Kathryn Jane Smithovej,
mojej nebohej matke, s láskou*

V prvých dňoch po návrate zo zahraničia ju Stefan ukladal do postele skoro, aby sa zohriala. Potom s ním mohla pracovať na počítači a písať denník, do ktorého zapisovala svoje úvahy o tom, čo sa v ten deň udialo, a on k tomu pridával vlastné dojmy.

Teraz ten denník otvorila a zúfalo sa posunula na koniec.

A tam to bolo.

*Najdrahšia Elena,
vedel som, že skôr alebo neskôr sa sem pozrieš. Dúfam,
že to bude skôr.*

Miláčik, som presvedčený, že teraz sa už o seba dokážeš postarať. Napokon, ešte som nestretol silnejšie a nezávislejšie dievča, ako si Ty.

*To znamená, že prišiel čas. Prišiel čas, aby som sa po-
bral preč. Keby som tu zostal, znovu by som z Teba urobil
upírku – a obidvaja vieme, že to sa nesmie stať.*

*Prosím, odpusť mi. Prosím, zabudni na mňa. Nech-
cem odísť, láska, ale musím.*

*Ak budeš potrebovať pomoc, Damon mi dal slovo, že
Ťa ochráni. Nikdy by Ti neublížil, a kým je nablízku, zlo
vo Fell's Church sa na Teba neopováži siahnúť.*

Môj miláčik, môj anjel, vždy Ťa budem milovať...

Stefan

*P. S. Aby som Ti pomohol v skutočnom živote, nechal
som Ti peniaze na ďalší rok podnájomu u pani Flowerso-
vej. V podlahe pod druhou doskou od steny oproti posteli
je okrem toho ešte dvadsaťtisíc dolárov v stodolárových
bankovkách. Za ne si zariad' budúcnosť s tým, koho si vy-
berieš.*

*Ak budeš niečo potrebovať, Damon Ti pomôže. Ak bu-
deš potrebovať radu, dôveruj jeho úsudku. Láska moja,
vieš, aké je ťažké odísť? Hoci je to pre Tvoje dobro?*

Elena dočítala list.

Potom zostala sedieť.

Po toľkom hľadaní napokon našla odpoveď.

Zmohla sa len na výkrik.

Ak budeš niečo potrebovať, Damon Ti pomôže... Ak

budeš potrebovať radu, dôveruj jeho úsudku... Ani sám Damon by si nenapísal nehanebnejšiu reklamu.

A Stefan je preč. Aj jeho šaty. Aj jeho topánky.

Opustil ju.

Nový život...

Tak ju našli Bonnie a Meredith, načisto vystrašené, lebo im nik nedvíhal telefón. Prvý raz, odkedy Stefan na ich žiadosť prišiel zabiť monštrum, sa mu nevedeli dovolať. No monštrum bolo mŕtve a Elena...

Elena sedela pred Stefanovým šatníkom.

„Zobral si aj topánky,“ povedala ticho, bez emócií. „Všetko zobral. A za izbu zaplatil na rok dopredu. A večera mi kúpil jaguar.“

„Elena...“

„Nechápate?“ zvolala Elena. „Toto je moje prebudenie. Bonnie predpovedala, že bude prudké a náhle a že vás budem obidve potrebovať. A Matt?“

„Jeho meno sa nespomínalo,“ chmúrne povedala Bonnie.

„Aj tak budeme potrebovať jeho pomoc,“ vážne mienila Meredith.

„Už keď sme sa so Stefanom prvý raz dali dohromady – predtým, ako som sa stala upírkou –, vedela som,“ zašepkala Elena, „že raz príde čas, keď si vezme do hlavy, že ma pre moje vlastné dobro opustí.“ Udrela pästou po dlážke tak silno, že si mohla ublížiť. „Vedela som to,

no myslela som si, že pri tom budem a vyhovorím mu to! Je taký statočný, taký obetavý! A teraz... je preč.“

„Tebe je jedno,“ zamrmlala Meredith s očami upretými na Elenu, „či zostaneš človekom, alebo sa staneš upírkou?“

„Máš pravdu, je mi to jedno! Keď môžem byť s ním, na ničom mi nezáleží. Keď som bola ešte napoly duch, vedela som, že ma nemôže zmeniť. Teraz som človek a podlieham zmene rovnako ako všetci ostatní ľudia – no nezáleží na tom.“

„Možno práve to je prebudenie,“ znovu zamrmlala Meredith.

„Alebo to, že jej nepriniesol raňajky,“ povedala ešte stále rozrušená Bonnie. Vyše tridsať minút hľadela do plameňa a pokúšala sa telepaticky skontaktovať so Stefanom. „Buď nechce odpovedať, alebo nemôže,“ povedala a všimla si, že Meredith prudko krúti hlavou, až vtedy, keď už tie slová vyslovila.

„Ako to myslíš, že nemôže?“ zhíkla Elena a nadvihla sa na dlážke.

„Neviem! Elena, to bolí!“

„Je v nebezpečenstve? Rozmýšľaj, Bonnie! Bude pre mňa trpieť?“

Bonnie pozrela na Meredith, ktorá jej každým milimetrom svojho grációzneho tela naznačovala „nie“. Potom pozrela na Elenu, ktorá sa dožadovала pravdy. Zavrela oči. „Nie som si istá,“ povedala.

Pomaly ich otvorila a čakala, že Elena vybuchne. No nič sa nestalo. Elena len sklopila viečka a stisla pery.

„Kedysi dávno som prisahala, že ho dostanem, aj keby nás to malo obidvoch zabiť,“ povedala potichu. „Ak si myslí, že môže len tak odísť – pre moje dobro alebo z akéhokoľvek iného dôvodu –, mýli sa. Najprv pôjdem za Damonom, keď si to Stefan tak veľmi želá. A potom sa vyberiem za ním. Nieкто mi povie, kde mám začať. Nechal mi dvadsaťtisíc dolárov. Použijem ich na to, aby som ho našla. Keď sa mi pokazí auto, pôjdem peši, a keď už nebudem vladať chodiť, budem sa plaziť. No nájdem ho.“

„A nepôjdeš sama,“ ubezpečila ju Meredith. „Sme s tebou, Elena.“

„A potom, ak to spravil dobrovoľne, si to s ním vybavím.“

„Ako chceš, Elena,“ povedala Meredith, ešte stále chlácholivo. „Len ho najprv nájdime.“

„Jeden za všetkých a všetci za jedného!“ zvolala Bonnie. „Privedieme ho naspäť a oľutuje to – alebo možno ani nie,“ dodala náhlivo, keď Meredith znovu pokrútila hlavou. „Elena, nie! Neplač,“ dodala sekundu predtým, ako sa Elena rozplakala.

„Takže Damon prisahal, že sa o Elenu postará. A Damon je posledný, kto dnes ráno videl Stefana,“ podotkol Matt, keď ho priviedli a vysvetlili mu, čo sa stalo.

„Áno,“ pokojne prikývla Elena. „Lenže ak si myslíš, že Damon by bol schopný niečo vykonať, aby Stefana odo mňa oddelil, mýliš sa, Matt. Damon nie je taký, ako sa nazdávate. Naozaj sa tej noci pokúšal zachrániť Bonnie. A trpel, keď ste ho znenávideli.“

„Myslím, že je to dôkaz jeho motívu,“ prehodila Meredith.

„Nie. Vypovedá to o jeho charaktere. Je to dôkaz, že Damon je citlivý a môže mať vzťah k ľudským bytosťami,“ kontrovala Elena. „Okrem toho by Stefanovi neublížil, lebo... no, kvôli mne. Vie, že by tým zničil mňa.“

„Tak prečo mi neodpovedá?“ krútila hlavou Bonnie.

„Možno preto, že keď bol s nami naposledy, gánili sme naňho ako na démona,“ vzdychla Meredith, ktorá mala asi najviac zmyslu pre spravodlivosť.

„Tak mu povedz, že ho prosím o odpustenie,“ riekla Elena. „A že sa s ním chcem porozprávať.“

„Cítim sa ako komunikačné zariadenie,“ zamračila sa Bonnie, no do každého zavolania vkladala celé srdce i dušu. Až ju to napokon vyčerpalo.

Elena musela priznať, že je to zbytočné.

„Možno dostane rozum a zavolá on teba,“ vzdychla Bonnie. „Zajtra.“

„Dnes v noci zostaneme s tebou,“ vyhlásila Meredith. „Bonnie, telefonovala som tvojej sestre, že prespíš u mňa. Teraz zavolám ockovi a poviem mu, že prespím u teba. Matt, prepáč, nie si pozvaný.“

„Vďaka,“ odsekol. „Mám ísť domov peši?“

„Nie, choď mojím autom,“ navrhla Elena. „No, prosím ťa, skoro ráno mi ho privez. Nechcem, aby to bolo niekomu podozrivé.“

Tej noci sa dievčatá uložili na spánok ako za stredoškolských čias: v čistých obliečkach od pani Flowersovej (nečudo, že sa vrhla do veľkého prania, asi to tušila, pomyslela si Elena), odtlačili nábytok k stene a na dlážke si rozložili spacáky. Hlavy dali dohromady a telá mierili zo stredu ako lúče alebo spice kolesa.

Toto je prebudenie, pomyslela si Elena.

Toto je ono. Keď viem, že nemôžem byť sama. Som rada, že sú tu Meredith a Bonnie so mnou. Ani neviem vyjadriť, čo to pre mňa znamená.

Automaticky prešla k počítaču, chcela si niečo zaznačiť do denníka. No po prvých slovách ju znovu prepadol plač a bola rada, keď ju Meredith vzala za plecia a donútila vypiť horúce mlieko s vanilkou, škoricou a muškátovým orieškom. Potom jej Bonnie pomohla zahrabať sa do prikrývok a držala ju za ruku, kým nezaspala.

Matt sa vracal domov neskoro, keď už zapadalo slnko. Preteky s tmou, pomyslel si náhle. Snažil sa nedať rozptýliť vôňou drahého interiéru jaguara. V podvedomí však stále uvažoval. Dievčatám nechcel nič povedať, ale na Stefanovom rozlúčkovom liste ho čosi trápilo. Musel si však najskôr overiť, či ho to len nedráždi urazená hrdosť.

Prečo Stefan ani slovom nespomenul nikoho z nich? Eleniných priateľov z minulosti a z prítomnosti? Človek by si myslel, že niečo napíše aj o dievčatách, aj keby na Matta pre bolesť, s ktorou opúšťal Elenu, zabudol.

Alebo ešte niečo? Áno, niečo tam bolo, no nevedel čo. Pred očami sa mu mihotal len nejasný obraz, spomienka na posledný rok školy. A na pani Hildenovú, angličtinárku.

Napriek úvahám šoféroval opatrne. Na dlhej jedno-prúdovej ceste z penziónu do mestečka Fell's Church sa sotva mohol celkom vyhnúť Starému lesu. Mohol však ostražito hľadiť dopredu.

Uvidel spadnutý strom, len čo vyletel zo zákruty, a dupol na brzdy, až auto so škripotom zastalo takmer priečne cez cestu.

Až potom sa zamyslel.

Prvou inštinktívnou reakciou bolo volať na mobil Stefanovi. Ten by strom vládol zdvihnúť. Rýchlo si však uvedomil, že to nepôjde. Tak čo teraz? Zavolá dievčatám?

Nejako sa k tomu nemohol prinútiť. Nešlo len o mužské ego, ale o skutočnosť, ktorú mal pred očami. Aj keby spojili sily, s tým stromom by nepohli. Bol priveľký a príťažký.

Padol zo Starého lesa naprieč cez cestu, akoby chcel odrezáť penzión pani Flowersovej od mestečka.

Matt opatrne stiahol okienko na svojej strane a zadíval sa do Starého lesa, kde má ten vyvrátený strom korene. Alebo, priznal si, ale iba mlčky, tam hľadal náznak pohybu. Nič.

Korene nezazrel, ale strom vyzeral svieži a zdravý, akoby len tak z ničoho nič jedného pekného letného podvečera padol na zem. Nemohol ho zraziť vietor, blesk, neobhrýzli ho bobry. A nie sú tu drevorubači, pomyslel si.

Aspoňže jarok napravo od cesty je plytký a koruna stromu tam nedosiahla. Možno sa dá...

Pohyb.

Niečo sa pohlo, nie v lese, ale na strome rovno pred ním. Niečo sa v horných konároch hmýrilo a nebol to vietor.

Uvidel to, no stále tomu neveril. Aj to bol problém. A druhý problém bol, že šiel v Eleninom aute, nie vo svojom vraku. Takže hoci sa zúfalo pokúšal rýchlo zatvoriť okno s pohľadom prilepeným na tú vec, čo sa oddeľovala od stromu, hmatom nenachádzal správne tlačidlá.

No predovšetkým to bolo príliš rýchle. Také rýchle, že to nemohlo byť skutočné.

Vzápätí s tým už Matt zápasil a odháňal to od okna.

Netušil, čo Elena ukázala Bonnie na pikniku. Lenže ak toto nebol moloch, tak čo to mohlo byť? Matt žil od malička v okolí lesa a nikdy nezazrel hmyz, ktorý by sa čo i len vzdialene podobal tomuto exempláru.

Lebo hmyz to teda určite bol. Jeho koža pripomínala kôru stromu, to však bola len kamufláž. Keď sa šmaril o napoly zavreté okno auta – odkiaľ ho Matt obidvoma rukami odstrkával –, hmatom cítil chitínový pancier. Potvora bola takmer taká dlhá ako jeho ruka a lietala podľa všetkého tak, že do kruhu švihala chápadlami. Jasný, existencia takého niečoho bola nemožná. A predsa to mal zaseknuté v okne.

Vyzeralo to skôr ako pijavica či mäkkýš než hmyz. Jeho dlhé hadovité chápadlá pripomínali výhonky viniča, ibaže boli hrubšie ako ľudský prst a na koncoch mali veľké prísavky. Z nich trčalo niečo ostré. Zuby. Jeden výhonok sa mu ovinul okolo krku a Matt zacítil ostrú bolesť aj cicanie.

Mal ten šlahúň omotaný okolo šije aj štyrikrát a čudo ho začínalo škrtiť. Jednou rukou ho nadvihol a trhal preč. To však znamenalo, že na boj proti bezhlavému potvorstvu, ktoré síce nemalo oči, no zrejme malo papuľu, mu zostala len jedna voľná ruka. Pysk, tak ako všetko ostatné, bol sy-

metrický: okrúhly, s kruhom zubov vnútri. No uprostred toho kruhu bolo niečo, čo Matt, ktorému tam hnusoba silou vťahovala ruku, zaregistroval s obrovskou hrôzou: kliešte. Také veľké, že by bez problémov odštikli prst.

Bože, to nie! Zafal ruku do päste a zúfalo mlátil do vnútra obludy.

Ten príšerný pohľad v ňom vyvolal prívál adrenalínu a Mattovi sa podarilo v náhlom vzopätí sily strhnúť z hrdla švihajúci výhonok. Prísavky ho konečne pustili. Lenže ruku mal už po lakeť v príšere. Búšil do hnusného tela, akoby zápasil so žralokom. Áno, pripomínalo to aj žraloka.

Musí si vyslobodiť ruku! Naslepo páčil hmyzie čeluste a odlomil kus panciera. Ten mu padol do lona. Chápadlá stále vírili dookola, trieskali do auta, hľadali cestu dnu. V istej chvíli si tá príšera uvedomí, že stačí pritiahnuť divo sa pohybujúce končatiny k telu a môže sa cez medzeru pretiahnuť k Mattovi.

Niečo ostré podriapalo Mattovi hánky. Kliešte! Ruku mal vnútri už takmer po plece. Hoci bojoval ako blázon, časť mysle sa racionálne pýtala: Kde to má žalúdok? Toto nie je možné!

Musí si tú ruku vytiahnuť, a to hneď! Inak o ňu príde, ako keby si ju vopchal do drviča odpadu a zapol ho.

Už si odopol bezpečnostný pás a teraz sa jediným prudkým šklbnutím hodil doprava, na sedadlo spolu-

jazdca. Cítil, že ako si vyvlieka ruku z hrozného pažeráka, škriabu ho zuby. Videl dlhé krvavé pásy, ktoré mu zostali na pokožke. To ho však netrápilo. Teraz sa musí len vyslobodiť.

V tej chvíli našla jeho druhá ruka tlačidlo zatvárania okna. Plesol po ňom a v rovnakom momente vyšklbol zápästie a dlaň z neskutočnej papule. Okno sa zatvorilo.

Očakával praskot chitínového panciera a výron čiernej krvi, možno takej, čo ako kyselina prežerie podlahu Eleninho nového auta, ako to urobil mimozemšťan vo *Votrelcovi*.

Obluda sa však jednoducho vyparila. Zmizla. Najskôr spriesvitnela, potom sa zmenila na čiastočky svetla, ktoré mu zhasínali pred očami.

Na jednej ruke mu zostali krvavé škrabance, na krku mal opúchajúce rany a na druhej ruke obdraté hánky. Lenže nemal čas kontrolovať svoj zdravotný stav. Musel sa dostať preč, lebo konáre sa znovu hýbali a nechcel vyčkávať a zisťovať, či v nich šuchoce vietor.

Mal jedinú možnosť. Kraj cesty. Jarok.

Naštartoval auto a dupol na plyn. Mieril do jarku s nádejou, že nie je príliš hlboký a že mu ten strom neprebodne pneumatiky.

Klesol do hĺbky, až v hrôze zasekol zuby a zahryzol si do pery. Potom začul praskot lístia a konárov a chvíľu akoby všetko stálo. Dupal na plyn, ako len vládala, a od-

razu sa vyslobodil. Auto sa krútilo v jarku a Matta hodi-
lo dozadu. Podarilo sa mu ovládnuť riadenie a vyšvihol
sa na cestu akurát včas, aby neminul ostrú ľavú zákrutu.
Bol vonku.

Prudko oddychoval. Letel cez zákruty bez spomalenia
a do Starého lesa už ani nepozrel. Napokon sa mu do očí
vrezalo červené svetlo a on ho uvítal ako maják v hmle.

Križovatka. Mallory Road. Musel sa prinútiť zastať,
potom zahol doprava a už sa vzdaloval od lesa. Ešte prej-
de cez niekoľko štvrtí a bude doma. V každom prípade
sa však vyhne veľkým skupinám stromov.

Obchádzka bola dlhá, a keďže priame nebezpečenstvo
pominulo, Matt začínal cítiť bolesť v ruke. Keď zastával
s jaguarom pred svojím domom, krútila sa mu hlava. Za-
parkoval pod lampou, no potom prešiel do tmy. Nechcel,
aby ho v takomto stave niekto videl.

Má zavolať dievčatám? Vystríhať ich, aby zostali dnes
v noci vnútri, lebo les je nebezpečný? To už predsa ve-
dia. Meredith by Elenu do Starého lesa nepustila, určite
nie teraz, keď sa z Eleny zase stal človek. A Bonnie by
chytila hysák, keby niekto čo i len navrhol, že treba ísť po
zotmení von. Napokon, Elena jej tie striehnuce obludy
ukázala.

Moloch. Zvláštne slovo. Zvláštny tvor. Prišerný.

Treba zohnať niekoho, kto odtiahne ten strom. Nieko-
ho, kto má na takéto práce oprávnenie. Lenže v noci nie.

Tou zriedka používanou cestou do rána nik nepôjde a posielat tam v noci ľudí, to by bolo ako ponúknuť ich na podnose molochovi. Ráno zavolá políciu. Policajti to vybavia.

Bola tma a viac hodín, než si myslel. Dobre, asi by som mal zavolať dievčatám, pomyslel si. Len keby sa mi vyčistila hlava. Škrabance ho svrbeli i pálili. Ťažko sa mu rozmýšľalo. Dobre, ešte sa trochu nadýchnem a potom...

Oprel si čelo o volant a potom ho pohltila tma.

Matt sa prebudil a v hlave mal stále hmlu. Sedel za volantom Eleninho auta. Dotackal sa do domu a takmer auto zabudol zamknúť. Pred zadným vchodom nahmatal vo vrecku kľúče. V dome bolo tma, lebo rodičia spali. Dovliekol sa do spálne, ani sa nevyzul a klesol na posteľ.

Keď sa prebral druhý raz, prekvapilo ho, že je už deväť hodín ráno a vo vrecku džínsov mu zvoní mobil.

„Me...redith?“ vytisol zo seba.

„Nedohodli sme sa, že sem skoro ráno prídeš?“

„Hej, ale... najskôr musím vymyslieť ako,“ zachripel Matt. V hlave mu dunelo a ruku mal opuchnutú do takmer štvornásobnej veľkosti. Napriek tomu uvažoval, ako sa dostane do penziónu okolo Starého lesa. Napokon mozog zabral a osvietilo ho.

„Matt? Si tam?“

„Neviem. V noci... včera... Bože, ani si väčšinu z toho nepamätám. No cestou domov... počkaj, poviem ti to, keď prídem. Najskôr musím zavolať políciu.“

„Prečo?“

„No... počkaj... daj mi hodinku, dobre? O hodinku som u vás.“

Keď napokon do penziónu dorazil, bolo skôr jedenásť než desať. No po sprche sa trochu prebral, hoci voda jeho boľavej ruke nepomohla. Dievčatá sa naňho vrhli ako lavína.

„Matt, čo sa ti stalo?“

Všetko, na čo si spomenul, im porozprával. Keď mu Elena so stisnutými perami odstránila provizórny obväz, ktorý si okolo ruky sám omotal, ozvalo sa zhrozené híkание. Dlhé škrabance boli očividne infikované.

„Molochy sú jedovaté.“

„Áno,“ prikývla napäto Elena. „Otrávia telo aj myseľ.“

„A myslíš, že vedia vojsť do človeka?“ spýtala sa Meredith. Čosi si čarbala na stránku v zápisníku, kreslila tvora, ktorého Matt opísal.

„Áno.“

Na chvíľočku sa Elene a Meredith stretli oči a potom obidve dievčatá sklopili zrak. Meredith hlesla: „A ako vieme, že je vnútri... alebo tam nie je?“

„Mala by to vedieť zistiť Bonnie, keď je v tranze,“ pokojne odvetila Elena. „Možno aj ja, no nemienim na to použiť bielu silu. Poďme za pani Flowersovou.“

Povedala to tým tónom, ktorý Meredith dávno poznala a ktorý znamenal, že sa nemá škriepiť. Elena si jednoducho dupla.

A pravda bola taká, že ani Mattovi sa nechcelo argumentovať. Nerád sa ponosoval – odohral futbalové zápasy aj so zlomenou kľúčnou kosťou či natiahnutým svalom alebo vyvrtnutým členkom –, ale toto bolo iné. Mal pocit, že mu exploduje ruka.

Pani Flowersová bola dolu v kuchyni, no na stole v obývačke nechala štyri poháre s ľadovým čajom.

„Hneď som tam!“ zakričala cez lietacie dvierka, ktoré delili kuchyňu od obývačky, kde teraz stáli jej hostia. „Vypite čaj, najmä nech si ho dá ten zranený mladý muž. Aspoň sa uvoľní.“

„Bylinkový čaj,“ šepla Bonnie, akoby prezrádzala obchodné tajomstvo.

Čaj nebol zlý, hoci Matt by si bol dal radšej kolu. No keď si uvedomil, že je to liek, a navyše ho všetky dievčatá prísne pozorovali, polovicu pohára mal v sebe, kým sa zjavila domáca pani.

Mala na sebe záhradnícky klobúk – či skôr klobúk ozdobený umelými kvetmi, v ktorom zvyčajne pracovala v záhrade. Na podnose niesla nástroje, ktoré vyzerali,

že ich práve vyvarila a so záhradkárčením nemali nič spoločné.

„Áno, presne tak,“ povedala pani Flowersová Bonnie, ktorá stála pred Mattom. „Bývala som kedysi ošetrovatelkou presne ako tvoja sestra. Vtedy nebolo zvykom, aby žena vyštudovala medicínu. No ja som navyše od detstva čarodejnica. Občas je s tým talentom človek osamotený, však?“

„Neboli by ste osamotená, keby ste bývali bližšie k mestu,“ usmiala sa Meredith.

„Iste, lenže to by mi ľudia stále zízali cez plot, deti by mi ako skúšku odvahy chodili klopať na dvere alebo by mi hádzali kamene do okien. Dospelí by na mňa gánili v každom obchode. A ako by som si udržala neporušenú záhradku?“

Bol to najdlhší slovný prejav, aký od nej zatiaľ počuli. Tak ich prekvapil, že Elena sa ozvala až po chvíli: „Nezdá sa mi, že by bola neporušená. Chodia sem jelene a zajace a iné zvieratá.“

„Nuž, veď väčšina záhrady je určená pre zvieratá.“ Pani Flowersová sa blažene usmiala a tvár jej prežiarilo vnútorné svetlo. „Majú ju rady. No nežerú bylinky, ktoré pestujem na odreniny, rezné rany, vytknuté kĺby a podobne. Azda vedia, že som čarodejnica, pretože časť záhradky nechávajú pre mňa a pre občasného hosťa.“

„Prečo mi to odrazu všetko hovoríte?“ spýtala sa Ele-

na. „Kolkokrát som vás hľadala alebo vás hľadal Stefan a mysleli sme si, že... no, to je jedno. No nebola som vždy presvedčená o tom, či ste na našej strane.“

„Pravda je taká, že na staré kolená sa zo mňa stala samotárka. No ty si teraz prišla o mládenca, všakže? Ach, ľutujem, že som dnes nevstala skôr. Možno by som s ním bola prehodila slovo. Nechal mi na kuchynskom stole peniaze za izbu na celý rok vopred. Vždy som mala preňho slabosť, je veľmi milý.“

Elene sa zachveli pery a Matt radšej hrdinsky zdvihol poranenú ruku. „Viete mi s týmto trochu pomôcť?“ opýtal sa.

„Ach jaj,“ vzdychla pani Flowersová. „Aké potvorstvo sa na teba vrhlo?“ opýtala sa pri pohľade na škarredé rany.

„Myslíme si, že to bol moloch,“ ticho odvetila Elena. „Viete o nich niečo?“

„To slovo som už, samozrejme, začula, no nič bližšie neviem. Kedy sa ti to stalo?“ spýtala sa Matta. „Tie rany mi pripadajú ako stopy po zuboch, nie po pazúroch.“

„Je to tak,“ vážne prikývol Matt a čo najlepšie molocha opísal. Aj preto, aby mohol myslieť na niečo iné, lebo pani Flowersová už dvíhala z podnosu jagavé nástroje a púšťala sa do jeho opuchnutej a zapálenej ruky.

„Drž ju na tomto uteráku a veľmi ňou nepohybuj,“ poradila mu. „Tu sa ti už vytvorili chrasty, no rany treba

znovu otvoriť, vyčistiť od hnisu a vysušiť. Bude to bolieť. Mladé dámy, pridržte mu ruku, aby sa nemykal, dobre?“

Elena sa postavila, no vtedy už pri Mattovi stála Bonnie. Takmer odsotila Meredith a vzala Mattovo rameno do svojich rúk.

Čistenie rán bolelo, ale Matt nevydal ani hláska. Dokonca sa mu podarilo na Bonnie chabo usmiať, kým mu z ruky vytekala krv a hnis. Rezanie skalpelom bolo nepríjemné, o to väčšmi sa potešil, keď prestal cítiť tlak pod kožou. Len čo boli rany čisté a zakryté chladivým bylinkovým obkladom, vydýchol si.

Práve sa pokúšal poďakovať starej liečiteľke, keď si všimol, že Bonnie naňho uprene hľadí. Pozerala mu na krk a odrazu sa zachichotala.

„Čo je? Na čom sa smeješ?“

„Tuším ťa niečo uhryzlo!“ povedala. „Nejaký hmyz, teda ak si sa v noci nevenoval aj takým činnostiam, ktoré si nám zatajil.“

Matt sa začervenal a vytiahol si golier vyššie. „O všetkom som vám povedal a toto mi urobil moloch. Mal chápadlo s prísavkami a ovinul mi ho okolo krku. Chcel ma uškrtiť!“

„Aha, už si spomínam,“ zvažnela Bonnie. „Prepáč.“

Pani Flowersová mala bylinkovú masť na stopy po chápadle – a ešte ďalšiu na odraté hánky. Matt sa po ošetrení cítil o toľko lepšie, že venoval Bonnie, ktorá ho

ustarostene pozorovala veľkými hnedými očami, pomerne veselý pohľad.

„Viem, ako to vyzerá,“ vzdychol. „Videl som si to ráno v zrkadle a pripomína to stopu po dievčenských zuboch. Mimochodom, nižšie mám ešte jeden, ten si však ľahšie zamaskujem golierom.“ Odfrkol si a siahol pod látku, aby si naniesol na to miesto masť. Dievčatá sa zasmiali – a napätie, ktoré všetkých gniavilo, trochu povolilo.

Meredith sa vybrala po úzkom schodisku hore do miestnosti, ktorú stále pokladali za Stefanovu izbu. Matt automaticky vykročil za ňou. Neuvedomil si, že Elena a Bonnie zostali dolu, kým nebol v polovici schodiska. Potom ho už Meredith ťahala ďalej.

„Potrebujú sa poradiť,“ povedala mu svojím typickým pokojným tónom.

„O čom? O mne?“ Matt sťažka preglgol. „Ide o to, čo Elena videla v Damonovi, však? O molocha. Uvažujú, či je niečo také teraz aj vo mne.“

Meredith nezvykla chodiť okolo horúcej kaše, tak len prikývla. No položila mu ruku na plece, keď spolu vchádzali do prítmia podkrovnej izby s vysokým stropom.

Krátko potom sa k nim pridali aj Elena s Bonnie. Matt im hneď vyčítal z očí, že to najhoršie sa stalo skutočnosťou. Elena uvidela jeho smutnú tvár a rýchlo ho šla objasť. Bonnie urobila to isté, len ostýchavejšie.

„Cítiš sa dobre?“ spýtala sa ho Elena. Matt prikývol.

„Jasné, je mi fajn.“ Asi ako po zápase s aligátormi, pomyslel si. Je lepšie objímať mäkké dievčenské telá.

„No, dospeli sme k názoru, že v tebe nie je nič, čo tam nepatrí. Máš čistú a silnú auru, teda teraz, keď ťa už nič nebolí.“

„Chvalabohu,“ vzdychol Matt a myslel to úprimne.

V tej chvíli mu zazvonil mobil. Zamračil sa na číslo na displeji, ale zdvihol.

„Matthew Honeycutt?“ ozvalo sa.

„Áno.“

„Počkajte, prosím.“

Ozval sa iný hlas. „Pán Honeycutt?“

„Iste, ale...“

„Tu je Rich Mossberg z kancelárie šerifa Fell's Church. Dnes ráno ste nám telefonicky hlásili spadnutý strom ležiaci uprostred cesty, čo vedie cez Starý les.“

„Iste, ale...“

„Pán Honeycutt, takéto kanadské žartíky nemáme radi. Naopak, odsudzujeme ich. Oberajú našich ľudí o vzácny čas. Mimochodom, je to dokonca trestný čin a hodnotí sa ako šírenie poplašnej správy. Keby som chcel, pán Honeycutt, mohol by som vás oficiálne obviňovať a šli by ste pred súd. Nevieť, čo sa vám na tom videlo zábavné.“

„Ja som ne... A ubezpečujem vás, že v nijakom prípade to nebolo zábavné. Pozrite, minulej noci...“ Mattovi

zlyhal hlas. Čo povie? V noci mi najskôr zaľahol cestu strom a potom ma skoro zožral obludný megahmyz? Čo- si v ňom ešte dodalo, že šerifovi ľudia aj tak trávajú väčšiu svoju vzácneho času so šiškami a s kávou na námestí. No to, čo si vypočul vzápätí, mu naznačilo, že svoje duchaplnosti si má nechať pre seba.

„Pán Honeycutt, podľa zákonníka štátu Virgínia, zákona číslo 18.2-461 sa falošné alarmovanie polície považuje za priestupok prvej kategórie. Hrozil by vám rok väzenia alebo dvadsaťpäťtisícová pokuta. Je to zábavné, pán Honeycutt?“

„Ale ja...“

„Máte dvadsaťpäťtisíc dolárov, pán Honeycutt?“

„Nie, ja...“ Matt čakal, že ho znovu prerušia, ale nestalo sa. Uvedomil si, že sa dostáva na neprebádané územie. Ako tú vetu dokončí? Čo povie? Moloch odniesol strom – alebo sa ten strom možno odplazil sám. Absurdné. Napokon zo seba ledva vytisol: „Prepáčte, naozaj mi je ľúto, že ten strom nenašli. Možno ho... možno ho niekto odtiahol.“

„Aha, niekto ho odtiahol,“ vzdychol šerif. „Skôr sa odtiahol sám, tak ako sa nám z križovatiek strácajú dopravné značky. Stopky. Hovorí vám to niečo, pán Honeycutt?“

„Nie!“ Matt sa začervenal. „Ja by som nikdy nijakú dopravnú značku neukradol!“ To sa už okolo neho hrčili dievčatá, akoby mu vyjadrovali podporu. Bonnie rozčúle-

ne gestikulovala a z jej bojovného výrazu bolo zrejmé, že keby sa jej šerif dostal do rúk, škaredo by si to odskákal.

„Nuž, pán Honeycutt,“ vyhlásil šerif Mossberg, „najskôr sme telefonovali k vám domov, pretože odtiaľ ste volali vy nám. A vaša matka nám povedala, že vás celú noc nevidela.“

Matt ignoroval hlas, ktorý sa v ňom ozval: A to je zločin? Radšej vysvetľoval: „To práve preto, lebo som uviazol...“

„Pri strome, čo sa pohybuje sám od seba, však, pán Honeycutt? Uhm. Nuž my sme včera v noci dostali aj iné hlásenie a tiež sa týkalo vášho domu. Člen miestnej občianskej hliadky ohlásil podozrivé auto pred vašim domom. Podľa vašej matky ste s tým svojím nedávno havarovali. Je tak, pán Honeycutt?“

Matt už pochopil, kam šerif mieri, a nepáčilo sa mu to. „Áno,“ zamrmlal a v duchu horúčkovito pátral po dôveryhodnom vysvetlení. „Vyhýbal som sa líške, čo mi vbehla do cesty. A potom...“

„Lenže včera v noci pred vašim domom stál novučičký jaguar. Nie pod lampou, ale ďalej, aby bol nenápadnejší. Nové auto, čo ešte nemá ani poznávacie značky. Patrí azda vám, pán Honeycutt?“

„Pán Honeycutt je môj otec!“ zúfalo zvolal Matt. „Ja som Matt. A auto patrí mojej kamarátke...“

„A akože sa tá vaša kamarátka volá?“

Matt vyvalil oči na Elenu. Naznačovala rukou, aby vyčkal, aj ona hľadala výhovorku. Keby povedal Elena Gilbertová, mohol by sa rovno zballiť. Polícia vie len toľko, že Elena Gilbertová je mŕtva. Elena teraz ukazovala na veci v izbe a niečo mu naznačovala perami.

Matt zatvoril oči a povedal to: „Myslím kamarátovi Stefanovi Salvatoremu. On to auto daroval svojej priateľke?“ Vedel, že to vyznelo ako otázka, sotva však mohol veriť tomu, čo mu Elena našepkávala.

Šerif na druhom konci pravdepodobne len prevracal oči. „To sa ma pýtate, Matt? Takže ste sa viezli v novučíckom aute kamarátovej priateľky. A akože sa volá ona?“

Dievčatá sa zrejme nezhodli a Matt nevedel, čo povedať. Lenže Bonnie potom rozhodila ruky a Meredith ukazovala na seba.

„Meredith Sulezová,“ šepol Matt. Vedel, že hovorí vážavo, a tak presvedčivejšie zopakoval: „Meredith Sulezová.“

Elena čosi šepkala Meredith do ucha.

„A kde bolo to auto kúpené, pán Honeycutt?“

„Aha... sekundu. Ja...“ Vložil slúchadlo Meredith do nastavenej dlane.

„Tu je Meredith Sulezová,“ prehovorila Meredith ako by nič, nonšalantným a nevzrušeným tónom dokonalej dámy.

„Slečna Sulezová, počuli ste, o čom hovoríme?“

„Áno, seržant. Počula som.“

„Skutočne ste svoje auto požičali pánu Honeycuttovi?“

„Skutočne.“

„A kde je teda pán...“ Ozval sa šuchot papierov. „Stefan Salvatore, pôvodný majiteľ auta?“

Jej sa aspoň nepýta, kde auto kúpili, pomyslel si Matt. Zrejme to vie.

„Môj priateľ odcestoval,“ prehodila Meredith stále rovnako nevzrušene. „Neviem, kedy sa vráti. A keď sa vráti, mám mu povedať, aby sa s vami spojil?“

„Bolo by to múdre,“ odsekol šerif Mossberg. „Dnes sa málokteré auto vypláca v hotovosti, najmä nie novučičský jaguar. A rád by som sa dozvedel aj číslo vášho vodičského preukazu. Mimochodom, ešte radšej by som sa rozprával s pánom Salvatorom, keď sa vráti.“

„Možno to bude veľmi skoro,“ odvetila Meredith, trochu pomaly, no presne podľa Eleniných pokynov. Potom spamäti povedala číslo svojho vodičáka.

„Ďakujem,“ povedal šerif. „To je zatiaľ všet...“

„Smiem vám ešte niečo povedať? Matt Honeycutt by v nijakom prípade nekradol dopravné značky. Je to veľmi opatrný vodič a na strednej škole bol predsedom triedy. Môžete sa opýtať hociktorého učiteľa zo Strednej školy Roberta E. Leeho. Alebo aj riaditeľky, ak nie je na dovolenke. Všetci vám povedia to isté.“

Šerifa to zrejme nepresvedčilo. „Odkážte mu, že ho budem pozorne sledovať. Možno by sa mal zastaviť v kancelárii šerifa. Najlepšie už dnes alebo zajtra,“ doložil. Potom na linke zavládlo ticho.

„Stefanova priateľka!“ zvolal Matt. „Ty, Meredith? A čo ak v autosalóne povedia, že to dievča je plavovláska? Ako to potom vyriešite?“

„My nijako,“ prosto odvetila Elena spoza Meredith. „Vyrieši to Damon. Len ho musíme nájsť. Šerifa Mossberga určite obšťastní niekoľkými trikmi na ovládanie mysle. Teda, ak mu za to niečo ponúkne. A pre mňa sa ne-trápte,“ doložila. „Neboj sa, Matt, všetko dobre dopadne.“

„Tomu naozaj veríš?“

„Isteže.“ Elena ho objala a pobožkala na líce.

„Lenže dnes alebo zajtra mám ísť za šerifom.“

„Nepôjdeš tam sám!“ vyhlásila bojovne Bonnie. „A keď s tebou pôjde Damon, šerif Mossberg si ťa oblúbi ako vlastného syna!“

„Dobre,“ riekla Meredith, „tak čo dnes urobíme?“

„Problém je v tom,“ nahlas uvažovala Elena, „že naraz máme priveľa problémov. Odteraz nikto, naozaj nikto z nás nepôjde von sám. Je jasné, že v Starom lese sídli molochy a že sa na nás chystajú. Chcú nás zabiť. Prinajmenšom.“

Mattovi sa uľavilo aspoň preto, že mu niekto konečne uveril. Rozhovor so šerifom ním poriadne otriasol.

„Musíme si rozdeliť úlohy,“ vyhlásila Meredith. „Aké problémy budeme riešiť?“

Elena ich odpočítala na prstoch. „Jeden problém je Caroline. Myslím, že niekto by sa za ňou mal vybrať, teda aspoň zistiť, či má v sebe jednu z tých potvor. A druhý problém je Tami. A ktovie, kto ešte? Ak to, čo posadlo Caroline, je nákazlivé, mohla to odovzdať aj inému dievčaťu. Alebo chalanovi.“

„Okej,“ prikývla Meredith. „A čo ďalej?“

„Niekto musí kontaktovať Damona. Zistíme od neho, čo vie o Stefanovom odchode, a pokúsime sa ho presvedčiť, aby šiel s nami za šerifom Mossbergom.“

„Myslím, že ty by si sa mala zamerať na tú poslednú úlohu, pretože si jediná, s kým sa teraz Damon bude baviť,“ povedala Meredith. „A Bonnie si vezmi so sebou, aby sa mohla postarať o...“

„Nie, ja už volať nebudem. Prosím,“ modlikala Bonnie. „Prepáč, Elena, nemôžem. Musím si aspoň deň oddýchnuť. Okrem toho, ak sa Damon chce s tebou rozprávať, stačí, ak vyjdeš von. Nie do lesa, len k lesu. Zavolaj ho. On vie, čo sa deje. Bude vedieť, že si tam.“

„Tak dobre, s Elenou pôjdem ja,“ ozval sa Matt. „Veď ten šerif je najmä môj problém. Okrem toho by som rád videl miesto, kam padol ten strom...“

Hneď ho zastavili, akoby sa chystal do jamy levo-vej.

„Povedal som, že by som ho rád videl,“ bránil sa Matt. „Netvrším, že tam pôjdem. Viem, že je to nebezpečné miesto.“

„Dobre,“ prikývla Elena. „Bonnie a Meredith teda navštívia Caroline a ty a ja pôjdeme za Damonom. Radšej by som pátrala po Stefanovi, lenže na to nemáme dost informácií.“

„Fajn. No ešte predtým sa zastavte u Jima Bryce. Matt sa tam môže zastaviť kedykoľvek, on Jima pozná. Skontrolujte, ako sa má Tami,“ navrhla Meredith.

„Takže máme plány A, B aj C,“ odvetila Elena a všetci sa odrazu zasmiali.

Bol jasný deň a na oblohe žiarilo horúce slnko.

Aj vďaka jeho lúčom sa všetci odrazu cítili silní. Problém so šerifom vyzeral menej nepríjemný.

Nik z nich ani netušil, že sa vrhajú do pažeráka hrôzy, akú ešte nezakúsili.

Bonnie cúvla, kým Meredith zaklopala na dvere u Forbesovcov.

Keď sa ani po dlhšej chvíli nik neozval, Meredith zaklopala znovu.

Tentoraz Bonnie začula šepot a hlas pani Forbesovej. Potom v diaľke Carolinin smiech.

Napokon, keď sa už Meredith chystala zazvoniť – čo vo Fell's Church predstavovalo vrchol susedskej nezdvo-

rilosti –, dvere sa otvorili. Bonnie medzi ne chytro strčila nohu, aby im ich nezabuchli pred nosom.

„Dobrý deň, pani Forbesová. My sme len...“ Meredith sa zakoktala. „No, radi by sme sa spýtali, či sa už Caroline cíti lepšie,“ dokončila zarazene. Pani Forbesová totiž vyzerala, akoby videla ducha a celú noc pred ním utekala.

„Nie, necíti sa lepšie. Je stále... chorá.“ Hlas jej znel ako z veľkej diaľky a oči pozerali kamsi za Bonnino plece. Bonnie pocítila, ako jej na rukách a na šiji vstávajú jemné chlípky dupkom.

„V poriadku, pani Forbesová,“ prikývla Meredith. Aj jej hlas znel duto a vzdialene.

Odrazu sa niekto spýtal: „A vy sa cítite ako?“ Bonnie si uvedomila, že to povedala ona sama.

„Caroline... sa necíti dobre. Nikoho neprijíma,“ šepľala žena.

Bonnie zamrazilo. Najradšej by sa bola obrátila a utekala od tohto domu a jeho zlovestnej aury. No v tej chvíli sa pani Forbesová zložila. Meredith ju ledva stihla zachytiť.

„Zamdlela,“ vzdychla Meredith napäto.

Bonnie chcela odseknúť: „Tak ju polož na koberec a utekajme!“ Žiaľ, nemohli to urobiť.

„Musíme ju odnieť dnu,“ povedala Meredith duto. „Bonnie, chceš tam ísť?“

„Nie. No máme vari inú možnosť?“

Pani Forbesová, hoci bola nízka, dosť vážila. Bonnie ju chytila a neochotne kráčala za Meredith do domu.

„Položíme ju na jej posteľ,“ povedala Meredith roztrašeným hlasom. Ten dom ich nesmierne znepokojoval – akoby sa na nich valili čudné tlakové vlny.

A potom to Bonnie uvidela. Bol to len záblesk, keď vchádzali do obývačky. Mihlo sa to v chodbe a mohla to byť aj hra svetla a tieňov, no vyzeralo to ako človek. Človek, čo sa pohybuje po štyroch ako jašter. No nie po zemi. Po strope.

3

Matt klopal na dvere u Bryceovcov a vedľa neho stála Elena. Aby ju nespoznali, zamaskovala sa. Zastrčila si vlasy pod čiapku s logom tímu Virginia Cavaliers a nasadila si slnečné okuliare zo Stefanovej zásuvky. Obliekla si Mattovu hnedo-modrú flanelku a džínsy, z ktorých vyrástla Meredith. Bola presvedčená, že takto vystrojenú by ju nespoznal nikto, kto niekedy videl bývalú Elenu Gilbertovú.

Dvere sa pomaličky otvorili a na prahu sa neukázal pán Bryce, ani pani Bryceová či Jim, ale Tamra. Mala na sebe... no, takmer nič. Obliekla si tango nohavičky, ale vyzerali vyrobené doma, akoby nožnicami rozstihla obyčajné nohavičky – a už sa jej rozpadávali. Na prsiach mala dve okrúhle ozdoby vyrobené z kartónu a priviaza-

né na niekoľkých šnúrkach s farebnými korálikmi. Na hlave mala papierovú korunu, z ktorej tie koráliky zrejme zobrala. Pár z nich sa pokúsila prilepiť aj na nohavičky. Výsledok presne zodpovedal realite: ako keď sa dieťa pokúša vyrobiť si kostým tanečnice alebo striptérky z Las Vegas.

Matt sa v šoku odvrátil, ale Tami sa naňho zozadu vrhla.

„Mattko zlatko,“ zahúdla. „Ty si sa vrátil. Vedela som to. No prečo si so sebou priviedol túto škaredú starú štetku? Ako by sme...“

Elena urobila krok vpred, lebo Mattovi sa zatriasla ruka. Bola presvedčená, že Matt by v živote neudrel ženu, vlastne ešte dieťa, no na pár vecí bol precitlivený. Napríklad na ňu.

Elene sa podarilo dostať medzi Matta a prekvapujúco silnú Tamru. Pri pohľade na Tamin kostým musela potlačiť úsmev. Napokon, len pred pár dňami sama vôbec nechápala tabu spojené s ľudskou nahotou. Teraz ho chápala, no nezdalo sa jej vôbec také dôležité ako kedysi. Ľudia narobia toľko zbytočného rozruchu okolo vlastnej normálnej pokožky, ktorá je fajn! Podľa nej neexistoval dôvod, prečo by sa na nej mala nosiť ďalšia koža, iba ak by bez nej bolo človeku zima alebo nepohodlne. No spoločnosť tvrdí, že byť nahý je hriech. Tami sa vlastným detským spôsobom pokúšala vyzerať hriešne.

„Nedotýkaj sa ma, ty stará štetka,“ zavrčala Tamra, keď ju Elena odrhla od Matta, a potom dodala ešte niekoľko šfavnatých výrazov.

„Tami, kde máš rodičov? Kde máš brata?“ spýtala sa Elena. Ignorovala obscénne slová – boli to len zvuky –, no videla, že Matt zatína pery.

„Ihneď sa Elene ospravedlň! Ospravedlň sa za tie reči!“ dožadoval sa.

„Elena je smradľavá mŕtvoľa s červíkmi v očných jamkách,“ zanôtila Tamra. „No moja kamarátka vraví, že keď bola nažive, bola štetka. Ozajstná...“ nasledoval rad vulgarizmov, pri ktorých Matt zalapal po dychu, „... lacná štetka. Veď vieš. Nič nie je lacnejšie ako to, čo je zadarmo.“

„Matt, nevšímaj si to,“ zašepkala Elena a zopakovala: „Kde máš rodičov a Jima?“

Odpoveď opäť sprevádzali nadávky, no zároveň z nej vydedukovali informáciu – či už pravdivú, alebo nie –, že pán a pani Bryceovci odišli na niekoľkodňovú dovolenku a že Jim je so svojou priateľkou Isobel.

„Tak potom ti musím pomôcť nájsť slušnejšie šaty,“ povedala Elena. „Najprv by si sa mala okúpať, aby si sa zbavila tých vianočných čačiek...“

„Len to skús! Len to skús!“ Odpoveď znela ako niečo medzi erdžaním koňa a ľudskou rečou. „Prilepila som ich sekundovým lepidlom!“ dodala Tami a vzápätí sa hystericky rozchichotala.

„Preboha, Tamra, uvedomuješ si, že ak na to nie je rie-
didlo, možno ti tie koráliky budú musieť odoperovať?“

Odpoveďou boli vulgarizmy a k nim sa odrazu pridala
zápach. Nie zápach, pomyslela si Elena: hnusný, dusivý
smrad.

„Jaj!“ Tami sa znovu zachichotala nenormálne vyso-
kým hlasom. „Pardon, ale aspoň je to prirodzený plyn.“

Matt si odkašľal. „Elena, asi tu naozaj nemáme čo hľa-
dať. Jej rodičia tu nie sú a...“

„Boja sa ma,“ zachichotala sa Tamra. „Vy sa ma nebo-
jíte?“ Hlas jej odrazu klesol o niekoľko oktáv.

Elena pozrela Tamre do očí. „Nie, nebojím. Len mi
je ľúto dievčatka, ktoré sa ocitlo v nesprávnom čase na
nesprávnom mieste. No Matt má asi pravdu. Musíme
odísť.“

Tamino správanie sa v okamihu zmenilo. „Prepáčte...
Neuvedomila som si, že mám hostí takéhoto kalibru.
Matt, nechod', prosím.“ Potom sa dôverne spýtala Eleny:
„Stojí za niečo?“

„Prosím?“

Tami kývla hlavou k Mattovi, ktorý sa jej ihneď obrá-
til chrbtom. Zdalo sa, akoby v ňom Tamin smiešny vý-
zor vzbudzoval odpor.

„On. Stojí za niečo v posteli?“

„Matt, pozri.“ Elena zdvihla tubu s lepidlom. „Asi si to
naozaj prilepila na pokožku. Musíme zavolať na nejakú

detskú linku dôvery, aby ju niekto odviezol do nemocnice. Či už jej rodičia o tomto správaní vedeli, alebo nie, nemali ju tu nechať samu.“

„Ja len dúfam, že sa im nič nestalo,“ zachmúrene povedal Matt, keď kráčali k autu. Tami ich nasledovala a vykrikovala šľavnaté podrobnosti o tom, ako si „všetci traja užívali“.

Elena naňho neisto pozrela zo svojho miesta na sedadle spolujazdca – vedela, že by nemala šoférovať, keďže nemá doklady. „Možno by sme ju najprv mali odviezť na políciu. Bože, úbohá rodina!“

Matt dlho zamračene mlčal. „Mám pocit, že som za to trochu zodpovedný. Vedel som, že s ňou niečo nie je v poriadku – mal som to vtedy povedať jej rodičom.“

„Teraz rozprávaš ako Stefan. Nie si zodpovedný za každého, s kým sa stretneš.“

Matt na ňu vďačne pozrel a Elena pokračovala. „Poviem Bonnie a Meredith, aby spravili niečo, čo potvrdzuje, že za to nemôžeš. Poviem im, aby skontrolovali Isobel Saitouovú, Jimovu priateľku. S tou si vôbec nebol v kontakte, ale Tami možno áno.“

„Myslíš, že to dostala aj ona?“

„Dúfam, že to Bonnie a Meredith zistia.“

Bonnie zastala a takmer jej vypadli nohy pani Forbesovej. „Ja do tej spálne nejdem.“

„Musíš. Sama to nezvládnem,“ povedala Meredith. Potom povzbudzujúco dodala: „Počúvaj, Bonnie, ak pôjdeš so mnou, prezradím ti tajomstvo.“

Bonnie si zahryzla do pery. Potom zavrela oči a dovolila Meredith, aby ju viedla ďalej do domu hrôzy. Vedela, kde je spálňa – napokon, od malička sa sem chodievala hrať. Ide sa až na koniec chodby a potom doľava.

Prekvapilo ju, keď Meredith po pár krokoch prudko zastala. „Bonnie.“

„No? Čo je?“

„Nechcem ťa vystrašiť, ale...“

Bonnie sa, samozrejme, zľakla. Vytreštila oči. „Čo? Čo je?“ Kým Meredith stihla odpovedať, obzrela sa a uvidela to.

Bola za ňou Caroline. No nestála. Zakrádala sa. Nie – liezla tak ako na Stefanovej dlážke. Ako plaz. Rozstrapatené bronzové vlasy jej viseli do tváre. Lakte a kolená jej trčali nabok v čudných uhloch.

Bonnie skríkla, no tlak domu akoby jej zatisol výkrik do hrdla. Dosiahla len to, že Caroline na ňu pozrela – predviedla pozoruhodne rýchle myknutie hlavy. Presne ako plaz.

„Preboha... Caroline, čo sa ti stalo s tvárou?“

Caroline mala monokel, purpurovú opuchlinu, ktorá časom určite sčernie. Na čelusti mala ďalšiu napuchnutú purpurovú ranu.

Na otázku však neodpovedala, ak sa za odpoveď nedá považovať syčanie, ktoré vydávala pri plazení.

„Meredith, utekaj! Je hneď za mnou!“

Meredith pridala do kroku a odrazu vyzerala vystrašene – Bonnie to pripadalo o to horšie, že jej kamarátkou inak nikdy nič neotriaslo. No ako postupovali dopredu a pani Forbesová sa bezvládne knísala medzi nimi, Caroline podliezla svoju mamu a vkĺzla do rodičovskej spálne.

„Meredith, ja nepôjdem do...“ No už prechádzali cez dvere. Bonnie rýchlo pozrela do každého rohu. Po Caroline nebolo ani stopy.

„Možno sa skryla v šatníku,“ povedala Meredith. „Prvá pôjdem ja a zložím jej hlavu na posteľ. Neskôr ju poriadne uložíme.“ Cúvla k posteli, takmer pritom so sebou strhla Bonnie, a zložila pani Forbesovú tak, aby mala hlavu na vankúši. „Už ju len nadvihni a polož jej nohy na posteľ.“

„Nemôžem. Nemôžem! Caroline je pod posteľou.“

„Nemôže byť pod posteľou. Je tam desaťcentimetrová medzera,“ vyhlásila Meredith neoblomne.

„Je tam! Viem to. A ty,“ dodala ostro, „si mi sľúbila, že mi prezradíš tajomstvo.“

„No dobre!“ Meredith s problémami hľadela pomedzi rozstrapatené tmavé vlasy. „Včera som Alaricovi poslala telegram. Je na takom konci sveta, že ho viem kontaktovať len telegramom a môže to trvať niekoľko dní, kým dostane moju správu. Zišlo mi na um, že budeme potre-

bovať jeho pomoc. Nerada ho žiadam, aby robil na projektoch, ktoré sa netýkajú jeho doktorátu, ale...“

„Komu záleží na jeho doktoráte? Chvalabohu!“ zvolala Bonnie. „Urobila si dobre!“

„Tak poď sem a zdvihni pani Forbesovej nohy na posteľ. Ak sa zohneš, istotne to zvládneš.“

Pani Forbesová ležala na manželskej posteli šikmo ako nejaká handrová bábika. „Caroline ma chytí.“

„Nechytí. No tak, Bonnie. Chyť pani Forbesovú za nohy a poriadne sa zapri...“

„Keď pôjdem tak blízko k posteli, chytí ma!“

„Prečo by to robila?“

„Lebo vie, čoho sa bojím! A keď som to teraz vyslovila, už to vie na sto percent.“

„Keď ňa chytí, kopnem ju do tváre.“

„Nemáš takú dlhú nohu. Narazila by si do toho kovového oného...“

„Preboha, Bonnie! Pomôž míííí!“ Posledné slovo sa premenilo na výkrik.

„Čo sa stalo?“

„Chytá ma!“

„Nie! Ona chytá mňa! Nikto nemá také dlhé ruky!“

„Ani také silné! Bonnie! Nemôžem ju striasť!“

„Ani ja!“

A potom sa všetky slová utopili vo výkrikoch.

Keď Tami vyložili na polícii, jazda s Elenou po lese známom ako Fell's State Park pripomínala... prechádzku v parku. Každú chvíľu zastavovali, Elena urobila pár krokov do lesa, zastala a volala. Potom sa sklamané vrátila k autu.

„Neviem, či by to Bonnie vedela lepšie,“ povedala Mattovi. „Keby sme sa premohli a vyšli v noci von...“

Matta nevdojak striaslo. „Dve noci stačili.“

„Ozaj, nikdy si mi nepovedal, čo sa s tebou dialo v prvú noc. Alebo aspoň nie vtedy, keď som rozumela slovám.“

„Takto som jazdil po okolí, lenže na opačnej strane Starého lesa – blízko pri Lightning-Split Oaku...“

„Uhm.“

„Potom sa uprostred cesty niečo zjavilo.“

„Líška?“

„Vo svetle reflektorov to bolo červené, ale takú líšku som ešte nevidel. A po tejto ceste jazdím, odkedy mám vodičák.“

„Vlk?“

„Myslíš vlkolak? Nie. Už som videl vlky vo svite mesiaca a boli väčšie. Toto bolo niečo medzi tým.“

„Inými slovami,“ povedala Elena a prižmúrila lazuritové oči, „originálne stvorenie.“

„Možno. Rozhodne to bolo iné ako moloch, ktorý sa mi zahryzol do ramena.“

Elena prikývla. Podľa toho, čo vedela, mohol moloch nadobúdať rozličné podoby. No v istom zmysle to boli súrodenci: všetci využívali silu a potrebovali jej prísun, aby prežili. A dali sa ovládať silou vyššou, než mali sami.

Navyše to boli nezmieriteľní nepriatelia ľudí.

„Takže vieme vlastne len to, že nič nevieme.“

„Presne tak. Tam vzadu sme to zbadali. Odrazu sa to zjavilo uprostred... hej!“

„Tam vpravo! Tam!“

„Presne tak! Presne tak to bolo!“

Ozvalo sa škripanie pneumatík a jaguar takmer zastal. Potom sa zvrtol doprava, nie do kanála, ale odbočil na cestičku, ktorú by si nikto nevšimol, keby sa nedíval rovno na ňu.

Keď auto zastalo, obidvaja upreli zrak na cestičku a sťažka dýchali. Nemuseli sa ubezpečovať, či aj ten druhý videl, ako cez cestu prebehlo červenkasté stvorenie, väčšie ako líška, no menšie ako vlk.

Zadávali sa na úzku cestičku.

„Otázka za milión: Máme tam ísť?“ spýtal sa Matt.

„Nie je tu zákaz vjazdu – a na tejto strane lesa takmer nie sú domy. Na druhej strane cesty bývajú Dunstanovci.“

„Takže ideme?“

„Ideme. Pomaly. Je neskôr, ako som si myslela.“

Prvá sa, samozrejme, upokojila Meredith. „Dobre, Bonnie,“ povedala. „Okamžite prestaň! Teraz nám to nepomôže!“

Bonnie nemala pocit, že môže prestať. No Meredith mala v očiach zvláštny výraz, ktorý znamenal, že to myslí vážne. Tak sa tvárila pred tým, ako Caroline zložili na dlážku u Stefana.

Bonnie napla všetky sily a zistila, že sa jej podarilo zadržať ďalší hroziaci výkrik. Nahlúplo sa pozrela na Meredith a v tele cítila triašku.

„Dobre. Dobre, Bonnie. Super.“ Meredith preglgla. „Ťahať nepomôže. Takže jej skúsím uvoľniť prsty. Keby sa mi niečo stalo, keby ma vtiahla pod posteľ, tak utekaj, Bonnie. Ak nemôžeš utekať, volaj na Elenu a Matta. Volaj, až kým ti neodpovedia.“

Bonnie sa podaril takmer hrdinský výkon. Striasla predstavu, ako sa Meredith myká a napokon mizne pod posteľou, nemienila si predstavovať, ako by potom zostala sama. Obidve si nechali kabelky s mobilmi na chodbe, aby mohli odniesť pani Forbesovú, takže Meredith nemala na mysli, že má volať telefonicky. Myslela volanie.

Bonnie sa odrazu zmocnilo rozhorčenie. Prečo vlastne dievčatá nosia kabelky? Často to robila aj praktická a spoľahlivá Meredith. Samozrejme, väčšinou to boli značkové kabelky, ktoré zdôrazňovali jej oblečenie a bo-

li plné užitočných vecí, napríklad zápisníčkov a lampášikov na kľúčenke, no aj tak... chlapec by mal mobil vo vrecku.

Odteraz budem nosiť ľadvinku, pomyslela si Bonnie. Mala pocit, akoby sa vzoprela diktátu za všetky dievčatá na svete, a vďaka tomu ju na okamih opustila panika.

Potom uvidela, ako sa Meredith v matnom svetle skláňa, a v tom istom okamihu pocítila, ako zosilnelo zovretie na jej členku. Nevdojak pozrela dolu – na bielom pozadí koberca uvidela obrys Carolininých opálených prstov a dlhých bronzových nechto.

Znova v nej prepukla panika. Z hrdla sa jej vydal prídusený výkrik a samu ju prekvapilo, že upadla do tranzu a začala privolávať.

Neprekvapilo ju to, že privoláva. Prekvapilo ju, čo hovorí.

Damon! Damon! Sme uväznené u Caroline a ona zosľalela! Pomoc!

Vytrysklo to z nej ako gejzír.

Damon, drží ma za členok a nechce ma pustiť! Ak stiahne dolu Meredith, neviem, čo urobím! Pomôž mi!

Bola hlboko v tranze, a tak len nejasne počula, ako Meredith hovorí: „Aha! Akoby to boli prsty, ale v skutočnosti je to vinič. Určite sú to tie chápadlá, o ktorých hovoril Matt. Pokúšam sa... odtrhnúť... jedno rameno...“

Odrazu sa spod postele ozval šuchot. A nielen z jedné-

ho miesta – pohyb bol taký prudký, že sa otriasol celý matrac aj s úbohous pani Forbesovou.

Pod posteľou musí byť krídla toho hmyzu.

Damon, to sú ony! Je ich veľa. Bože, asi omdliem. A ak omdliem, ak ma Caroline stiahne... Prosím, príď a pomôž nám!

„Dofrasa!“ zakliala Meredith. „Neviem, ako sa to Mattovi podarilo. Zovretie je príliš tesné a podľa mňa to nie je len jedno chápadlo...“

Je koniec, vyslala Bonnie poslednú myšlienku a klesla na kolená. *Zomrieme*.

„Áno, to sa ľuďom stáva. No ešte nie,“ ozval sa jej za chrbtom hlas a nadvihla ju silná ruka. „Caroline, dost bolo zábavy. Myslím to vážne. Pusť!“

„Damon?“ hlesla Bonnie. „Damon? Ty si prišiel!“

„To tvoje nariekanie sa nedalo vydržať. Lenže to ešte neznamená...“

No Bonnie nepočúvala. Dokonca ani nerozmýšľala. Stále bola v tranze a (ako neskôr usúdila) neniesla zodpovednosť za svoje konanie. Nebola sama sebou. To niekto iný začal šalieť, keď zovretie na členku povolilo, a niekto iný sa zvrhol k Damonovi, objal ho okolo krku a pobožkal na ústa.

Niekto iný pocítil, ako sa Damon prekvapil, ešte stále s rukami na jej tele, a niekto iný si všimol, že sa nepokúsil odtrhnúť od bozku. Ten niekto iný si tiež všimol, že

Damonova pokožka, v matnom svetle bledá, takmer sčervenela.

Vtedy sa na druhej strane postele, ktorá ešte stále nadsakovala, pomaly a bolestne vystrela Meredith. Z bozku nič nevidela a pozrela na Damona, akoby neverila, že tam naozaj je.

Bola vo veľkej nevýhode a Bonnie vedela, že to vie. V takej situácii by hocikto iný nevedel prehovoriť, ba ani koktať.

No Meredith sa zhlboka nadýchla a potichu riekla: „Damon. Vďaka. Myslíš, že by to bol veľký problém, keby si ešte aj zhodil molocha?“

Damon už bol vo svojej koži. Žiarivo sa usmial na niečo, čo nik iný nevidel, a ostro povedal: „A čo sa týka vás ostatných, k nohe!“ Luskol prstami.

Posteľ sa ihneď prestala hýbať.

Meredith odstúpila a na okamih od úľavy zavrela oči.

„Ďakujem ešte raz,“ povedala s kráľovskou dôstojnosťou, no úprimne. „Myslíš, že by si niečo vedel spraviť aj s Caro...“

„Už musím bežať,“ odvrkol Damon ešte drsnejšie ako zvyčajne. „Musím bežať.“ Pozrel na rolexky na zápästí. „Je 16.44 a meškám na stretnutie. Poď sem a podrž túto osiku. Ešte nie je schopná stáť na vlastných nohách.“

Meredith si s ním rýchlo vymenila miesto. Bonnie si vtedy uvedomila, že už sa jej netrasú nohy.

„Počkej chvíľu,“ povedala Meredith ostro. „Elena sa s tebou potrebuje súrne rozprávať...“

No Damon už bol preč, akoby ovládal umenie rýchleho miznutia, dokonca ani nepočkal, či mu Bonnie poďakuje. Meredith vyzerala zarazene, akoby počítala s tým, že pri zmienke o Elene zastane, no Bonnie myslela na niečo iné.

„Meredith,“ zašepkala a udivene sa dvoma prstami dotkla pier. „Ja som ho pobožkala!“

„Čo? Kedy?“

„Predtým, ako si sa vystrela. Ani neviem, ako sa to stalo, ale spravila som to!“

Očakávala, že Meredith vybuchne. Tá však na ňu zamyslene pozrela a zašepkala: „No, možno to nie je až také strašné. Ja hlavne nechápem, prečo sa tu objavil.“

„Uhm. Za to môžem ja. Privolala som ho. Neviem, ako sa to všetko zbehlo...“

„Nemá cenu teraz nad tým rozmýšľať.“ Meredith sa obrátila k posteli. „Caroline, vyjdeš odtiaľ? Postavíš sa a normálne sa s nami porozprávaš?“

Spod postele sa ozvalo hrozivé syčanie spolu s plieskaním chápadiel a s ďalším zvukom, ktorý Bonnie ešte nepočula, no inštinktívne ju vystrašil – niečo ako cvakanie obrovských hryzadiel.

„Chápem,“ odvetila a chytila Meredith, aby ju odtiahla z miestnosti.

Meredith nebolo treba Ťahať. No prvý raz za dnešný deň začuli Carolinin posmešný hlas, až detsky vysoký.

Bonnie a Damon, bozky a láska!

Srdiečko búcha a posteľ praská!

Pôrodnica usilovne pracuje,

upírča v kočiaku rajtuje!

Meredith zastala na chodbe. „Caroline, dobre vieš, že to ničomu neprospeje. Vyjdi...“

Posteľ sa začala zúrivo natriasať. Bonnie sa odvrátila a rozbehla sa. Vedela, že Meredith je tesne za ňou. No aj tak sa im nepodarilo predbehnúť posmešné prespevovanie:

„Nie ste moje priateľky, ste priateľky tej štetky. Len počkajte! Len počkajte!“

Bonnie a Meredith si rýchlo vzali kabelky a vybehli z domu.

„Koľko je hodín?“ spýtala sa Bonnie, keď boli v bezpečí Meredithinho auta.

„Skoro päť.“

„Mne sa zdalo, že je už oveľa viac!“

„Viem, ale ešte nám zostalo niekoľko hodín svetla. Ozaj, prišla mi esemeska od Eleny.“

„O Tami?“

„Poviem ti. Najprv...“ Bola to jedna z mála situácií,

keď Bonnie videla, ako sa Meredith tvári rozpačito. Napokon z nej vyletelo: „Aké to bolo?“

„Čo aké bolo?“

„Keď si pobožkala Damona, ty hlupáčik!“

A

ha.“ Bonnie sa zvalila na sedadlo.
„Bolo to ako... Bože! Fú! Bolo to
ako ohňostroj.“

„Uškŕňaš sa.“

„Neuškŕňam,“ dôstojne odsekla Bonnie. „Len sa usmie-
vam pri milej spomienke. Okrem toho...“

„Okrem toho, keby si ho neprivolala, ešte stále by sme
trčali v tej strašnej izbe. Ďakujem, Bonnie. Zachránila si
nás.“ Meredith bola odrazu veľmi vážna a úprimná.

„Asi je to tak, ako vrela Elena – nie je pravda, že
nenávidí všetkých ľudí,“ povedala Bonnie pomaly. „Teraz
som si však niečo uvedomila. Nevidela som jeho auru.
Len čierňavu – akoby mal okolo seba ulitu.“

„Možno sa tak chráni. Vytvorí si ulitu, aby mu nikto
nevidel dnu.“

„Možno,“ povedala Bonnie, no v hlase mala obavy. „Tak čo bolo v tej esemeske od Eleny?“

„Písala, že Tami Bryceová sa správa čudne a že s Matom sa pôjdu pozrieť do Starého lesa.“

„Možno ho tam stretnú – myslím Damona. O 16.44, ako povedal. Škoda, že im nemôžeme zavolať.“

„Viem,“ prisvedčila Meredith zachmúrene. Vo Fell's Church všetci vedeli, že v Starom lese ani na cintoríne nie je signál. „Aj tak to skús.“

Bonnie to skúsila a ako zvyčajne si vypočula hláse-
nie, že volané číslo nie je dostupné. „Nejde to. Už sú asi
v lese.“

„Elena chce, aby sme sa išli pozrieť na Isobel Saitouo-
vú – vieš, tú, čo chodí s Jimom Bryceom.“ Meredith sa
obrátila. „Ozaj, Bonnie, pozrela si sa Caroline na auru?
Myslíš, že aj ona to má v sebe?“

„Asi. Videla som jej auru a už ju nikdy nechcem vi-
dieť. Mávala ju tmavú bronzovo-zelenú, ale teraz ju má
hnusne hnedú ako blato, ešte aj s čiernymi bleskami. Ne-
viem, či to znamená, že má v sebe tú vec, ale rozhodne
jej neprekážalo túliť sa s nimi!“ Bonnie striaslo.

„Dobre,“ povedala Meredith chlácholivo. „Viem, čo
by som povedala, keby som mala hádať – a ak by ti malo
byť zle, prestanem.“

Bonnie preglgla. „Som v poriadku. No naozaj ideme
k Isobel Saitouovej?“

„Naozaj. Vlastne už sme skoro tam. Učešme sa, zhlboka sa nadýchnime a poďme na to. Poznáš sa s ňou dobre?“

„Je inteligentná. Nemali sme spolu nijaké predmety. No obidve sme boli oslobodené od telesnej – ona mala šelest na srdci alebo také dačo a ja tú otrasnú astmu...“

„Tancovať by si však vydržala celú noc,“ sucho konštatovala Meredith. „Ja ju poriadne nepoznám. Aká je?“

„Milá. Je podobný typ ako ty, ale Ázijčanka. Je od teba nižšia – má zhruba Eleninu výšku –, no je chudšia. Celkom pekná. Trochu hanblivá – taký tichý typ. Skôr uzavretá. A... milá.“

„Hanblivá a milá – to znie celkom dobre.“

„Hej,“ odvetila Bonnie a stisla si spotené dlane kolenami. Ešte lepšie by bolo, keby Isobel nebola doma.

No pred domom Saitouovcov uvideli stáť niekoľko áut. Bonnie a Meredith váhavo zaklopali na dvere – dobre si pamätali, čo sa stalo, keď to spravili naposledy.

Otvoril im Jim Bryce, vysoký štíhly chalan, ktorý ešte nezmužnel a trochu sa hrbil. Bonnie si prekvapene všimla, ako sa mu zmenil výraz tváre, keď spoznal Meredith.

Keď otvoril dvere, vyzeral hrozne, pod miernym opálením bol bledý, celý pôsobil akosi pokrčene. Keď uvidel Meredith, do tváre sa mu vrátilo trochu farby a celé telo sa mu vyrovnalo ako hárok papiera. Vystrel sa.

Meredith nepovedala ani slovo. Len spravila krok vpred a objala ho. Chytil sa jej, akoby sa bál, že ujde, a zaboril si tvár do jej tmavých vlasov.

„Meredith.“

„Len dýchaj, Jim. Dýchaj.“

„Nevieš si predstaviť, aké to je. Rodičia odišli, lebo môj prastarý otec je veľmi chorý... asi umiera. A potom Tami... Tami...“

„Pomaly mi to povedz. A dýchaj.“

„Hádzala nože, Meredith. Nože na mäso. Tu ma zasiahla do nohy.“ Jim sa potiahol za nohavice a ukázal malú dierku v látke na stehne.

„Bol si v poslednom čase očkovaný proti tetanu?“ Meredith ako vždy uvažovala prakticky.

„Nie, ale nie je to veľká rana. Je to len prepichnutá koža.“

„To je najhoršie. Musíš hneď zavolať doktorke Alpertovej.“ Stará doktorka Alpertová bola vo Fell's Church hotová inštitúcia: lekárka, ktorá ešte stále chodievala za pacientmi, a to v krajine, kde už takmer nikto nechyrolval o chodení s čiernou lekárskou kabelou a normálnym stetoskopom.

„Nemôžem. Nemôžem odísť...“ Jim mykol hlavou smerom do domu, akoby sa nedokázal prinútiť vysloviť meno.

Bonnie potiahla Meredith za rukáv. „Mám z toho veľmi zlý pocit,“ zašepkala.

Meredith sa obrátila k Jimovi. „Myslíš Isobel? Kde má rodičov?“

„Isa-chan, vlastne Isobel. Ja ju totiž volám Isa-chan...“

„To je v poriadku,“ tíšila ho Meredith. „Volaj ju, ako si zvyknutý.“

„Isa-chan má len starú mamu a tá ani veľmi nechodí na prízemie. Pred časom som jej urobil obed a myslela si, že som Isobelin otec. Je... dosť mimo.“

Meredith pozrela na Bonnie a povedala: „A Isobel? Aj tá je mimo?“

Jim zavrel oči, vyzeral veľmi nešťastne. „Prosím vás, choďte sa s ňou porozprávať.“

Zlý pocit sa u Bonnie ešte vystupňoval. Už by nezniesla ďalšiu hrôzu po tom, čoho boli svedkami u Caroline – a rozhodne nemala silu na ďalšie volanie, ani keby sa Damon už nikam neponáhlal.

No Meredith to všetko vedela a uprene sa na ňu dívala. Z toho pohľadu bolo jasné, že Meredith ju ochráni, nech by sa dialo čokoľvek.

„Ubližuje niekomu? Isobel?“ Bonnie počula vlastné otázky, keď prešli cez kuchyňu a mierili k izbe na konci chodby.

Ledva počula, ako Jim zašepkal: „Áno.“

A potom, keď Bonnie ticho zakvílila, dodal: „Sebe.“

Isobelina izba vyzerala presne tak, ako to človek oča-

kával u tichého a usilovného dievčaťa. Aspoň jedna jej strana tak vyzerala. Druhá strana pôsobila, akoby sa tak diala prehnala prílivová vlna, všetko zdvihla a šmarila naspäť. Isobel sedela uprostred neporiadku ako pavúk v sieti.

Bonnie však naplo pri pohľade na niečo iné. Išlo o to, čo Isobel robila. Rozložila si vedľa seba čosi, čo vyzeralo ako pomôcky pani Flowersovej na čistenie rán, lenže Isobel nič nečistila.

Prepichovala sa.

Už si prepichla nos, jedno obočie a veľakrát uši. Zo všadiaľ jej tiekla krv a crčala na neustlatú posteľ. Bonnie to všetko videla, keď na nich Isobel zamračene pozrela – až na to, že sa mračila len jednou stranou. Na prepichnutej strane sa jej obočie vôbec nepohlo.

Mala oranžovú rozbitú auru s čiernymi šmuhami.

Bonnie okamžite vedela, že bude vracaf. Vedela to s istotou, ktorá prekonala všetku hanbu, a rozbehla sa k odpadkovému košu, hoci si nespomínala, že by si ho predtým všimla. Chvalabohu, že je na ňom vrchnák, pomyslela si a potom mala niekoľko minút čo robiť.

Jej uši zaznamenávali hlas, hoci zároveň rozmyšľala nad tým, aká jej rada, že neobedovala.

„Bože, čo si zošalela? Isobel, čo si si to spravila? Nevieš, aké infekcie môžeš dostať... že si môžeš zasiahnuť žily... a paralyzovať svaly...? Asi si si prepichla sval na

obočí – a nemala by si stále krvácať, ibaže by si porušila žilu alebo tepnu.“

Bonnie sucho zakašľala nad košom a vyplula slinu.

Potom začula úder.

Zdvihla hlavu a už tušila, čo uvidí. No aj tak to bol šok. Meredith bola prehnutá napoly – určite dostala úder do brucha.

V nasledujúcom okamihu bola Bonnie vedľa Meredith. „Preboha, ona ťa bodla?“ Bodná rana hlboko v bruchu...

Meredith očividne nemohla lapíť dych. Bonnie sa odrazu v mysli vynorila rada od jej sestry Mary, zdravotnej sestry.

Bonnie obidvoma päťami vrazila Meredith do chrbta a Meredith sa odrazu zhlboka nadýchla.

„Vďaka,“ povedala slabo, ale Bonnie ju už ťahala preč od Isobel a od zbierky najdlhších klinčov na svete, liehu a ďalších vecí, ktoré mala vedľa seba na tácni.

Bonnie sa dostala k dverám a takmer sa zrazila s Jimom, ktorý mal v ruke vlhký uterák. Predpokladala, že pre ňu. Alebo možno pre Isobel. Bonnie teraz šlo len o to, že musí Meredith vyhrnúť top, aby sa presvedčila, či na tele nemá rany.

„Vytrhla som jej to z ruky... ešte skôr, ako ma zasiahla,“ povedala Meredith zadychčane, keď jej Bonnie znepokojene prezerala oblasť nad nízkymi džínsami. „Je to len škrabanec.“

„Aj teba udrela?“ spýtal sa zúfalo Jim. Ibaže to nepovedal. Zašepkal to.

Chudáčik, pomyslela si Bonnie, keď sa konečne upokojila po zistení, že Meredith nemá hlbokú ranu. *Caroline, tvoja sestra Tami a tvoja priateľka. Nemáš ani poňatia, čo sa deje. Ako by si aj mohol?*

Keby sme ti to povedali, myslel by si si, že sme sa tiež zbláznili.

„Jimmy, musíš hneď zavolať doktorke Alpertovej a potom asi pôjdete do nemocnice v Ridgemonte. Isobel si spôsobila trvalé rany – a ktovie, koľko ich je. Všetky vpichy budú takmer určite infikované. Kedy s tým začala?“

„No... začala sa správať čudne po tom, ako ju prišla navštíviť Caroline.“

„Caroline!“ zmätene vyhrkla Bonnie. „Plazila sa?“

Jim na ňu pozrel. „Prosím?“

„Bonnie žartovala,“ nenútene povedala Meredith. „Jimmy, ak nechceš, nemusíš nám o Caroline hovoriť. Vieme, že bola u vás doma.“

„Vedia to všetci?“ spýtal sa Jim nešťastne.

„Nie. Len Matt a povedal nám to iba preto, aby niekto išiel skontrolovať tvoju sestru.“

Jim pôsobil previnilo aj sklúčene. Slová sa z neho rínilu ako z otvorenej fľaše.

„Ja nechápem, čo sa deje. Viem vám povedať len to, čo sa stalo. Bolo to pred dvoma dňami – neskoro večer,“

povedal Jim. „Prišla ku mne Caroline, a ja som do nej dokonca ani nikdy nebol zalúbený. Jasné, je pekná a moji rodičia boli preč, ale nemyslel som si, že som takýto typ...“

„O to teraz nejde. Len nám porozprávaj o Caroline a Isobel.“

„Caroline prišla v takých šatách... no, vršok mala v podstate priesvitný. A povedala, že chce tancovať, bol to pomalý tanec a... zvedla ma. Tak je to. Na druhý deň ráno odišla – práve keď prišiel Matt. To bolo predvčerom. Potom som si všimol, že Tami sa správa nejako čudne. Nedokázal som ju zastaviť. Potom mi volala Isa-chan – nikdy nebola taká hysterická. Caroline musela ísť od nás rovno k nej. Isa-chan povedala, že sa zabije. A tak som bežal sem. Aj tak som sa musel pratať od Tami, lebo keď som bol doma, bolo to ešte horšie.“

Bonnie pozrela na Meredith a obidve vedeli, že myslia na to isté: niekedy v tom čase robili Mattovi návrhy aj Caroline a Tami.

„Caroline jej určite všetko povedala,“ preglgol Jim. „Isa-chan a ja sme spolu ešte ne... čakali sme, viete? No Isa-chan mi povedala, že to oľutujem. ‚Budeš to ľutovať, uvidíš.‘ Stále to opakovala. A mne je to tak ľúto.“

„Teraz ti to môže prestať byť ľúto a mal by si zavolať lekárku. Rýchlo, Jimmy.“ Meredith ho tľapla po chrbte. „A potom zavolaj rodičom. Nedívaj sa na mňa tým psím

pohľadom. Už si mal osemnásť rokov. Neviem, čo ti môžu spraviť za to, že si Tami nechal celý čas samu.“

„Ale...“

„Nijaké ale. Myslím to vážne, Jimmy.“

Potom spravila to, čo Bonnie čakala, no hrozila sa toho. Znovu sa priblížila k Isobel. Isobel mala sklonenú hlavu, jednou rukou sa potahovala za pupok. V druhej držala dlhý ligotavý kliniec.

Kým Meredith stihla prehovoriť, Isobel povedala: „Takže aj ty v tom ideš. Počula som, ako ho voláš Jimmy. Všetky sa mi ho pokúšate odlákať. Chcete mi ublížiť, vy suky. *Yurusenai! Zettai yurusenai!*“

„Isobel! Nerob to! Nevidíš, že si ubližuješ?“

„Ubližujem si len preto, aby som potlačila bolesť. Tú mi spôsobujete vy. To vy ma vnútri bodáte špendlíkmi.“

Bonnie takmer vyskočila z kože, no nielen preto, že Isobel sa odrazu škaredo pichla klincom. Cítila, ako jej očerveneli líca. Tep sa jej ešte zrýchlil.

Po očku sledovala Meredith a pritom vybrala mobil zo zadného vrecka, kam si ho strčila po návšteve u Caroline.

S pohľadom upretým na Meredith sa rýchlo napojila na internet a zadala do vyhľadávača len dve slová. Keď si vybrala dva nálezy, uvedomila si, že všetky informácie by neobsiahla ani za týždeň, nieto za pár minút. No aspoň môže začať.

Meredith cúvala od Isobel. Pritisla ústa Bonnie k uchu a zašepkala: „Asi ju len dráždime. Pozrela si sa jej na auru?“

Bonnie prikývla.

„Potom by sme aspoň mali vyjsť z izby.“

Bonnie znovu prikývla.

„Pokúsila si sa dovolať Mattovi a Elene?“ Meredith zrakom ukázala na mobil.

Bonnie pokrútila hlavou a obrátila mobil, aby Meredith videla, aké dve slová dala hľadať. Meredith sa pozrela a potom zhrozene uprela tmavé oči na Bonnie.

Salemské čarodejnice.

V

lastne to dáva zmysel. Dosť príšerný,“ povedala Meredith. Sedeli v Isobelinej obývačke a čakali na doktorku Alpertovú. Meredith sa usadila za krásnym stolom z čierneho dreva, vyzdobeným pozlátenými ornamentmi. Pracovala na počítači, ktorý našla zapnutý. „Dievčatá zo Salemu obvinili niekoľko žien, že ich mátajú. Samozrejme, čarodejnice. Vraj ich štípu a bodajú špendlíkmi.

„Z toho Isobel obvinila nás,“ prikývla Bonnie.

„A mali záchvaty a skrúcali si telá do nemožných polôh.“

„Caroline v Stefanovej izbe naozaj vyzerala, akoby dostala záchvat,“ pripomenula im Bonnie. „A keď liezla ako jašter... no ak už to nie je skrúcanie tela do nemožnej polohy... veď aha, ja to skúsím.“ Zložila sa na dlážku

a pokúsila sa vystrčiť kolená a lakty tak ako predtým Caroline. Nešlo to.

„Vidíte?“

„Božemôj!“ Vo dverách kuchyne sa objavil Jim s táčnou a teraz ju takmer pustil. Všetci zacítili vôňu polievky miso a Bonnie si nebola istá, či jej z tej arómy v žalúdku škvŕka, alebo sa tam prebúdzajú vlny nevoľnosti.

„To je v poriadku,“ chvatne ho ubezpečila a vstala. „Len som niečo skúšala.“

Aj Meredith sa postavila. „To nesieš Isobel?“

„Nie, to je pre Obaasan. Tým myslím Isa-chaninu starú mamu. Babku Saitou...“

„Volaj ju, ako chceš. Obaasan je v poriadku, aj Isa-chan,“ pokojne ho ubezpečila Meredith.

Jim sa trochu uvoľnil. „Presviedčal som Isa-chan, aby sa najedla, no ona hádže podnosy o stenu. Vraj nemôže jesť, lebo ju niekto dusí.“

Meredith významne pozrela na Bonnie a potom zase na Jima. „Nemohla by som jej to odnieť ja? Už si toho prežil až-až. Kde je?“

„Hore, druhé dvere vľavo. Ak... ak povie niečo čudné, nepočúvaj ju.“

„Aha. Dobre, zostaň s Bonnie.“

„To nie!“ bránila sa Bonnie. „Ja idem s tebou.“ Netušila, či chce chrániť seba, alebo Meredith, no nemienila sa od nej pohnúť ani na krok.

Hore Meredith laktom štuchla do vypínača a zažala svetlo v chodbe. Potom našli druhé dvere vľavo a za nimi maličkú starenku, ktorá pripomínala bábiku. Ležala presne v strede miestnosti a presne v strede nízkeho japonského lôžka. Keď vošli, posadila sa a usmiala. Zvráskavená tvárička v tej chvíli pripomínala rozradostené dieťa.

„Megumi-chan, Beniko-chan, prišli ste ma pozrieť?“ zvolala a milo sa im uklonila.

„Áno,“ opatrne odvetila Meredith. Položila podnos k starej panej. „Prišli sme za vami, pani Saitouová.“

„Prestaňte! Veď viete, že som Inari-chan! Alebo sa na mňa hneváte?“

„Márnosť, samé *chan*! Myslela som, že to je čínske meno. Isobel nie je Japonka?“ šepala Bonnie za chrbtom Meredith.

No starenka rozhodne nebola hluchá. Nahlas sa rozosmiala a ako malé dievčatko si zakryla ústa dlaňami. „Ach, neťahujte si zo mňa, veď som ešte ani nejedla. *Itadakimasu!*“ Vzala misku s polievkou a začala ju piť.

„Myslím, že *chan* je čosi, čo sa pripája k menu človeka, s ktorým sa priateľíš. Tak ako Jimmy hovoril Isa-chan,“ vysvetlila Meredith. „A *ita... daki... masu...* to sa vraví pred jedlom. Viac neviem.“

Bonnie si všimla, že „priateľky“ babky Saitouovej majú náhodou mená, čo sa začínajú na M a B. Zároveň

uvažovala, kde sa táto izba nachádza vzhľadom na ostatné izby v dome. Najmä vzhľadom na tú, kde je Isobel.

Bola priamo nad ňou.

Drobná starenka prestala jesť a uprene ju pozorovala. „Nie, nie, vy nie ste Beniko-chan a Megumi-chan. Viem. Lenže ony ma občas navštevujú a aj moja drahá Nobuhiro. Chodievajú sem aj iné stvorenia, dosť nepríjemné, ale ja som sa vyučila za chrámovú služobnicu a veľmi dobre viem, ako sa s nimi porátať.“ Po starenkinej tvári prešiel záchvev uspokojenia. „Tento dom je totiž posadnutý, viete,“ doložila. „*Kore ni wa kitsune ga karande isou da ne.*“

„Prepáčte, pani Saitouová... čo to znamená?“ opýtala sa Meredith.

„Povedala som, že je v tom zapletené *kitsune*.“

„A... to je čo?“

„Líška, ty hlúpučká,“ veselo odvetila stará pani. „Líšky sa môžu premeniť, na čo len chcú, to si nevedela? Aj na ľudí. Líška by sa dokázala premeniť aj na teba, a ani tvoja najlepšia priateľka by nevedela, že to nie si ty.“

„Takže... to je nejaký... líškolak?“ opýtala sa Meredith, no starenka sa už knísala a upierala zrak kamsi za Bonnie. „Hrávali sme sa takú hru,“ povedala. „Všetci stáli v kruhu a jeden uprostred,“ vysvetľovala. „Spievali sme pieseň. *Ushiro no shounen daare?* Kto stojí za tebou? Naučila som ju aj svoje deti, no pre ne som vymyslela pesničku v angličtine.“

Zaspievala im ju starým a zároveň mladým hlasom a celý čas pri tom nevinne hľadela na Bonnie.

*„Korytnačka s líškou
sa raz pretekali.*

Kto je v diaľke za tebou?

*Ktože bude druhý,
tak sa doberali.*

Kto je bližšie za tebou?

*Ten kto bude druhý,
pripraví polievku.*

Kto je blízko za tebou?

*A v nej uvarí tú
korytnačiu dievku.*

Kto je tesne za tebou?

Bonnie zacítila na šiji horúci dych. Zhíkla, zvrtila sa a skríkla. A potom už len vrieskala.

Bola tam Isobel a na rohože z nej kvapkala krv. Ne-

jako sa prešmykla popri Jimovi a vkradla sa do tmavej babkinej izby tak, že doteraz ju nik nezazrel a nezačul. Teraz tam stála a vyzerala ako nejaká zvrhlá bohyňa pír-singu alebo ako hnusné stelesnenie najhorších snov každého pírsera. Na sebe mala len maličké nohavičky, inak bola nahá – teda až na krv a rozličné krúžky, cvoky a ihly, ktoré si prevliekla cez dierky. Poprepichovala si všetky miesta, o ktorých Bonnie počula, že sa prepichnúť dajú, a niekoľko takých, ktoré by jej ani nezišli na um. Každá dierka bola natrhnutá a krvácala.

Dych mala teplý, vlhký a odporný, páchol po pokaze-ných vajciach.

Isobel švihla jazykom. Nebol prepichnutý. Bol na tom horšie. Nejakým ostrým nástrojom rozrezala dlhý sval na dvoje, takže ho mala rozoklaný ako had.

Ružový rozoklaný jazyk oblizol Bonnie čelo.

A Bonnie zamdlela.

Matt pomaly viedol auto po takmer neviditeľnej ceste. Všimol si, že ulicu tu neoznačuje nijaká tabuľka. Vyšli na kopec a potom zbehli na čistinku.

„Nepribližuj sa ku kruhom,“ ticho povedala Elena, akoby niečo citovala. „Ani k starým dubom...“

„O čom to hovoríš?“

„Zastav,“ povedala. Keď poslúchol, zastala v strede čistinky. „Nemyslíš, že tu cítiť víly?“

„Neviem. Kam zmizlo to červené?“

„Bude tu, videla som to!“

„Aj ja. A videla si, že to bolo väčšie od líšky?“

„Hej, ale menšie od vlka.“

Matt si vydýchol. „Bonnie mi neverí. Aj ty si videla, ako rýchlo sa to pohybovalo.“

„Určite je to niečo nadprirodzené.“

„Takže tvrdíš, že sme vlastne nič nevideli?“ opýtal sa takmer popudene.

„Tvrdím, že sme videli niečo nadprirodzené. Tak ako ten hmyz, čo sa na teba vrhol. Ako tie stromy. Niečo, čo sa neriadi zákonmi tohto sveta.“

Lenže ani sústredené pátranie ich na stopu toho zvierata neprivedlo. Kríky a porast medzi stromami sa dvíhali zo zeme v hustom kruhu. Nikde však nevideli ani stopu po nore či inom úkryte, ba ani medzeru v hustom kroví.

Slnko sa pomaly kĺzalo nižšie. Čistinka bola krásna, no nenašli na nej nič zaujímavé.

Matt sa obrátil a chcel to povedať Elene, keď si všimol, že sa prudko a vyplašene vystrela.

„Čo...“ Nedokončil, sledoval jej pohľad a zmĺkol.

Na ceste, ktorá by ich odtiaľto mala vyviešť, stálo žlté ferrari. Krížom.

Cestou sem okolo neho neprešli. Na lesnej ceste bolo miesto len pre jedno auto.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.